

Левъ Н. Толстой.

Филипчо.

Имаше едно момченце. Казваше се Филипчо. Единъ день всичкитѣ му другарчета отидоха на училище. Отиде и батю му Петъръ. Остана Филипчо самъ въ кѣщи. Поиска се и нему да отиде въ училище. Взе си шапката и тръгна, но майка му го видѣ и върна.

— Кждѣ ситръгналъ, Филипчо?

— На училище.

— Ти си още малъкъ, не ходи!

И Филипчо сърдитъ се върна въ кѣщи.

На другия день дѣцата пакъ отидоха на училище. Филипчовъ татко отиде на нивата, а майка му имаше работа изъ двора. Филипчо рѣши да отиде на училище. Потърси си шапката,

— не я намѣри. Намѣри татковата си шапка и съ нея излѣзе на улицата.

Училището бѣше край селото, въ черковния дворъ. Като вървѣше изъ тѣхната улица, той бѣ спокоенъ и сърченъ, — всички кучета го познаваха. Но щомъ дойде въ чуждата махала, лавнаха всички псета по